

men, omdat
taut, dat God
worden.
st het Woord

de bedoelde

fensie geeft
itvoerige toe.

oodig om zich
n ten opzichte
nden geest, die
ons volksbe-
voor ons volk

Centraal Co-
en de Heilige
eiding met de
t aanzijn. Hij
XXXII:8). Hij
zijn eigen
der menschen
onderscheid
relatief hebben
te bijgedragen
welke God de

eping en van
e weerloosheid
heid zich wil
nderen. Het is
het recht, die
heeft geschou-
met alle ten
enplicht, waar-
ds gehod op

odig het kwa-
teestelijke goe-
oe vreemd het
naar zeld en
n lust jaagt —
de des Heeren
Gods en Zijne
len U worden
ook nu voor
dat wij met
ke poging tot
indslagen van
t willen inwer-
van ons volk,
leeren Woord

drukkelijk de
nadrukkelijk
Schrift.
ging.
nstaande nog

le Volksraad

123 van het

a zendelingen
if namens den
ijzondere toe-
paald gedeelte
richten. Wan-
vonden of de
kan zij door
getrokken.

volutionairen

- aan banden

Staat onder-

insel uit het

artikel toch

gezind was.
le" te voor-

am noemen.
woonte, om
beaardheid en
in die streek

alleen hier.
dat wie in
st wordt.

akt bed.
stendom veel
ding.
123 kan ver-
kan worden

deze puzzle

ewesten waar
dit vereischt.
dat Christen-
belingen voor
heid als zoo-
oor of namens

Jen Gouverneur-Generaal te verleenen bewijs van
toelating, welke voor intrekking vatbaar is.

De ordonnantie, uitgevaardigd krachtens het
vorige lid, wordt telkens voor ten hoogste vijf
jaren vastgesteld. In het verslag, bedoeld bij het
eerste lid van Art. 60 der Grondwet, wordt van
de uitvaardiging, wijziging en intrekking van die
ordonnantie mededeeling gedaan.

Op zichzelf bracht zij geen geringe verbetering.
Niet voor allen, die in de Zending werkzaam
zijn, werd volgens dit voorstel meer een bewijs
van toelating vereischt, maar voor hen, die in
gewesten arbeiden, waar de openbare orde door
de Zending zou schade lijden.

In het regeeringsreglement is een bewijs van
toelating regel, in het voorstel uitzondering.

Toch kan de omschrijving „waar de verzekering
van de openbare orde dit vereischt" niet bevre-
digen.

Daar kan door een Regeering, die de Zending
niet genegen is, alles uit worden gehaald.

Het zou kunnen leiden tot een bevoorrechtiging
van den Islam.

Doch hoeveel bedenkingen we tegen deze wij-
ziging kunnen aanvoeren, het dient toch betreurd,
dat ze verworpen is.

Ze was in elk geval een stap in goede richting.
En of een Regeering concurrentie op Zending-
gebied bij reglement kan verbieden, blijft altijd
de vraag.

Financier-idealist.

In Den Haag werd j.l. Zaterdag een museum
geopend voor Grieksche en Egyptische kunst.

Daarin vond o.m. een onderdak de verzameling
Egyptische kunst van den Duitschen geleerde Prof.
Van Bissing, thans buitengewoon hoogleeraar te
Utrecht.

Ook de kollektie Grieksche kunst van den stich-
ter zelf werd daarin geplaatst.

Deze, de heer Lunsingh Scheurleer, werd door
minister De Visser gehuldigd als een groot finan-
cier en als een groot idealist.

Deze lof was verdiend.

Het is jammer, dat hij in ons land niet vaker
kan worden toegezwand.

In dit opzicht kan Amerika ons ten voorbeeld
strekken.

Daar zijn schenkingen van dezen aard bijna aan
de orde van den dag.

Zeker, de schenkers hebben er gewoonlijk niet
zulk een werkzaam aandeel in gehad als de heer
Lunsingh Scheurleer. Doch ieder heeft er ook niet
de gave toe.

Ook trachten de Amerikaansche miljonairs daar-
door dikwijls hun naam te „vereeuwigën".

Zij laten de een of andere hall naar zich noemen.
Maar er zijn ook andere, die zich bescheiden
terugtrekken.

De aandacht van het kapitaal mocht werkelijk
hier wel wat meer gericht worden op inrichtingen
van onderwijs en kunst.

Het mag wel eens de opmerkzaamheid trekken,
dat legaten en dotaties voor onze stichtingen hoe
langer hoe spaarzamer worden.

Onze Vrije Universiteit b.v. zou een ziekenhuis
en meerdere laboratoria goed kunnen gebruiken.

Paskwil.

Bij de begrotingsdebatten is het voorgekomen,
dat de leider van een Kamerfractie voor twee,
zegge twee Kamerleden moest spreken.

Wordt zóó het parlement niet tot een paskwil?
Zeker, het was laat.

Maar verdiende daarom die spreker geen ge-
hoor? Hij kon het toch niet helpen, dat hij toen
juist aan de beurt was.

En zulke situaties behooren niet tot de zeld-
zaamheden.

Zelfs bij kwesties, waarbij het landsbelang in
de hoogste mate is betrokken, doen zij zich voor.

Het schijnt, dat tegen dit kwaad niets te doen
valt.

Maar legt men zich er niet te gemakkelijk bij
neer?

Als het werkelijk onvermijdelijk is, dan geve
men den Kamerleden, die na tien uur aan het
woord moeten komen, maar een diktafoon. Dan
kunnen zij daarin spreken, als zij nog frisch zijn.
En de stenografen kunnen opteekenen als zij
frisch zijn. Er zijn nog andere mogelijkheden. Al-
temaal paskwilen. Maar moeilijk kan de paskwil,
die nu in het parlement verkocht wordt, worden
overtroffen.

Laten anders de redenaars door de telefoon voor
het radio-uitzend-station te Hilversum oreeren,
plaats een luidspreker in de Kamer, dan kunnen
de Kamerleden, als zij er lust in hebben, er naar
gaan luisteren, of anders lezen zij het wel in
de Handelingen.

Moet er gestemd worden, dan laat de Voorzitter
ze openbellen.

't Is waar, in dit systeem moeten we de inter-
rupties van Duys en Kleerekoper missen.

En ook gevatte antwoorden als van den chris-
telijk-historischen plattelands Weikamp aan het
adres van Kleerekoper: „Bij ons op de boerderij
is het gewoonte, dat kippen, die het hardst ka-
kelen de minste eieren leggen".

Bezoldigingsbesluit.

In de pers is met het bezoldigingsbesluit ge-
speeld.

Het bericht deed de ronde, dat het bezoldigings-
besluit met 1 Januari 1925 niet zou worden uit-
gevoerd.

Vanzelf maakte dit menig ambtenaar „lekker".
Maar daarom was de ontuchtering wrede, toen
de Regeering liet mededeelen, dat van intrekken
geen sprake is.

Bedrijft hij, die zulk een bericht de wereld in-
zendt, niet een onverantwoordelijk spel?

Was dit misschien het werk van een politieken
slimmeling, die eerst wat hoop wilde opwekken,
waarvan hij wist, dat zij ijdel was, maar met de
bedoeling om de teleurstelling aan te grijpen tot
het kweken van verbittering?

De Tariefwet.

Zoo is dan de tariefwet ook in de Eerste Kamer
aangenomen.

Zij moet het tekort op de Begrooting van het
volgende jaar wegwerken en waar het bezoldigings-
besluit hard is aangekomen, die hardheid ver-
zachten.

Wanneer dan ook, dank zij deze wet, verschil-
lende ambtenaarsgezinnen straks verlichting ont-
vangen, mogen deze wel bedenken, dat Links hier-
toe niet heeft meegewerkt.

Het fluit.

Verschillende ketels in de machinekamer van
het volkerenleven fluiten.

Albanie, waar een opstand is uitgebroken, Noord-
Afrika, waar de Spanjaarden verliezen lijden,
Frankrijk, waar Herriot met een zeer been tegen
het Communisme ageert, Reval, waar een groote
brand uitbrak, die naar men wil, communistische
vonken deed uitspatten, Japan, waar men zich
ergert aan de Engelsche vlootbasis te Singapore
(hoewel die ergernis volgens officiële berichten,
niet altijd de meest betrouwbare, reeds aan het
luwen moet zijn), Rusland, waar kapitaal-welgezinde
en kapitaal-vijandige bolsjewisten elkander in het
welige Russische haar zitten, en nog andere landen
en plaatsen doen dergelijke geluiden hooren.

Dit verraadt hoogspanning hier en daar.

Ziek.

Een dominee, zei Spurgeon, mag geen gestel
hebben.

Maar een minister-president of een politieke
leider in landen, waar het spant, ook niet.

Zoodra wordt niet verluid, dat zoo iemand ziek
is, of men verpolitiekt zijn ziekte.

Herriot ziek, hm, hm, hij heeft er zeker genoeg
van.

Trotzki ziek, hm, hm, hij voelt zich zeker in
het hartje van Rusland niet meer veilig, hij wil
naar De Krim.

De Koning van Spanje ziek, hm, hm, opmer-
kelijk, dat dit juist samenvalt met de Spaansche
verliezen in Afrika.

Stellig, ziekte was menigmaal een politiek voor-
wendsel.

Maar het typeert toch het onbegrensde wan-
trouwen, dat in politieke kringen heerscht, dat
men begint met niet aan een werkelijke ziekte
te gelooven.

Nog geen kabinet.

„Mogelijk draait het nog op Marx uit."

Zoo schreven we een vorig maal met betrekking
tot de verkiezingen in Duitschland.

En het ochtendblad van den volgenden dag
bracht reeds de tijding, dat inderdaad aan Marx
opdracht was verstrekt.

Toch schiet ook hij niet op.

Men meent, dat het er veel van zal afhangen
of op 10 Januari de Keulen-zone zal worden ont-
ruimd.

Doch Duitschland kan er wel op rekenen, dat
dit laatste niet geschiedt.

De gemoederen kunnen zich hierover opwinden.
Evenwel kan het gevolg hiervan geen ander
zijn, dan dat de oplossing van de crisis moeilijker
wordt.

HEPP.

LITERATUUR EN KUNST.

Twee Kerstzangen.

Als we, de gewoonte getrouw, bij de herdenking
van het kerstfeest, luisteren naar de kerstklanken,
die onze letterkunde doornuischen, kiezen we dit-
maal twee gedichtjes uit verschillende tijden
en van gansch verscheiden aard, maar die niettemin
in hun vreugde-accorden uitnemend harmonieeren:
„Kerstzang" van Heiman Dullaert, en „Kerstlied"
van Prosper van Langendonck.

We kiezen dit tweetal, 't een dateerend uit de
latere jaren van den Gouden Eeuw, 't andere uit
de Vlaamsche kunst van den nieuweren tijd, omdat
ze de uitingen zijn van dezelfde stemmingen, die
we in de afbeelding van het kerstwonder in onze
schilderkunst vinden. Daar toch hebben we de
gewijde schilderijen van Rembrandt en Rubens,
mystiek en vol heiligen glans, en de naïef-eenvou-

dige primitieven van het kindeken in den stal,
van de blij-verwonderde herders, de stil-aanbid-
dende wijzen. Beide vormen van reproductie zijn
uiting van vroomheid en eerbied, uit beide spreekt
dezelfde vreugde-stemming, maar ze verschillen in
dateering en aard, en dus, zelfs zeer sterk, in de
beelding der feiten.

Datzelfde nu kennen we uit de letterkunde. Ook
daar zien we den vorm van het gewijde, den
mystieken ernst, en dien van het naïef-eenvoudige,
het primitieve. En van dien tweërlei vorm willen
we thans een proeve geven.

Voorbeeld van den eersten is 't gedichtje van
Dullaert.

Deze, betrekkelijk weinig bekende, 17e eeuw-
er, was schilder en dichter. In de schilderkunst was
hij leerling van Rembrandt en als zoodanig zelfs
een der besten, wiens werk dat van den meester
soms zoozeer nabij kwam, dat het voor diens arbeid
werd gehouden; in z'n dichtkunst was hij navol-
ger van Vondel, met name van diens stichtelijke
poëzie. Herinneren we ons nu de Kerststukken van
deze beide meesters, geheel aansluitend bij den
17e eeuwischen geest, dan zien we daarvan een
afschijnsel in Dullaerts „Kerstzang", matter van
glans wel, omdat hij niet een kunstenaar was van
de expressieve kracht van Rembrandt of Vondel,
maar toch in sommige fragmenten hun uitbeelding
nabijkomend. We herkennen zelfs de lijnen van
Vondels beroemde rei van edelingen in enkele
strophen van dit gedicht. Men hoore slechts:

Jucht Engelen, jucht in uw Hof;
Zingt menschen, geeft aan Gods lof;
Laat Heemlen, uwe reien hooren;
Danst Aardrijk, huppelt, maakt geschal
Omdat met Jezus in dees stal
De zaligheid nu is geboren.

Gaat, zaliggrage zielen, gaat,
Van allen ouder, allen staat,
Bij deze kribbe uw eer bewijzen
Aan die' er in gebakert rust.
Indien u puik van wijsheid lust,
Hier is de tuchtschool van de wijzen.

Zoo u 't gezag in d'oogen speelt,
Hier leyt hij die de kroonen deelt.
Of poogt gij schatten te vergaren,
Hier is die goud en perlen maakt.
Of, zoo gij naar de grijsheid haakt,
Dit kind is meester van de jaren.

Indien u d'elste aantrekkelijkheid
Van een bevallig lichaam vleit,
Hier kunt ge voor de schoonheid knielen,
En als de lekkerny u nood,
O, Jezus is een hemelsch brood,
Een eeuwig voedsel voor de zielen.

Naast dezen kerstzang leze men nu eens het
gedichtje van Prosper van Langendonck, zoet-ge-
moedelijk Vlaamsch kerstliedje, even licht van klank
als de Vlaamsche primitieve luchten zijn van kleur:

De nacht was zwijgend,
de nacht was donker
in 't veld van Bethlehem.
Geen stemme ruischte er,
geen sterre blonk er
op 't veld van Bethlehem.
Doch eensklaps trilden vreugdepsalmen
en hemelsch zongen de Engelenkoren:
Daar is een kindeken, een kindeken, een kindeken
[geboren].

Ea herders zochten
vol blij verwachten
den stal van Bethlehem.
Ze aanbaden Jezus
met diep betrachten
ten stal van Bethlehem.
Hun hart sprong op van loutre vreugde:
Heil den Messias ontverkoren!
Daar is een kindeken, een kindeken, een kindeken
[geboren].

Drie wijzen kwamen
toen hergefoegen
en zochten Bethlehem;
heilblikend rees er
een ster ten hoogem
en wees hun Bethlehem.
Ze knielden daar, in stille aanbidding,
en boden rouwwerk en trezoren:
Daar is een kindeken, een kindeken, een kindeken
[geboren].

Wij hooren immer
die psalmen klinken
om 't heilig Bethlehem.
Wij zien nog immer
die sterre blinken
op 't heilig Bethlehem.
Nog heel ons siele streeft daarhenen,
Daar is ons 't eeuwig heil beschoren:
Daar is een kindeken, een kindeken, een kindeken
[geboren].

Twee geheel verschillende gedichtjes alzoo, ver-
schillend in aard en kleur, in toon en klank, in
metrum en rhythme, maar één in geest en stemming,
één in den blijden jubel, dat met het Kindeken in
den stal de zaligheid is geboren.

Dat is de harmonie der vreugde-accorden, om-
dat het de genade is van het kerstfeest.

C. T.